

Sygnatura akt VIII C 1587/14

%\$ (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Przytułska-Sikoń

Protokolant: Natalia Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa S. G. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda S. G. (1) kwotę 18000,00 zł (osiemnaście tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 26 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2400,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 4237,83 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa i brakującej opłaty sądowej od pozwu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 01 sierpnia 2014 r. powód S. G. (1) domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 18.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, ból i cierpienie w związku z wypadkiem z dnia 07.07.2011 r. Ponadto zażądał ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku na przyszłość oraz zasądzenia od niej zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 07 lipca 2011 r. we W. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego doznał obrażeń ciała. Podał, że sprawcą kolizji był kierujący pojazdem marki T. o nr rej. (...), który uderzył w bok samochodu, którym poruszał się powód, tj. V. o nr rej. (...), z taką siłą, że pojazd powoda siłą rozpędu uderzył prawą stroną w słup. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Wyjaśnił, że bezpośrednio po zdarzeniu powód przewieziony został do szpitala przy ul. (...), gdzie został przebadany, a następnie tego samego dnia mógł szpital opuścić. Wskazał, że stan jego jednak nie uległ poprawie, a znacznie się pogorszył, gdyż kilka dni po wypadku w związku z nasilającymi się dolegliwościami bólowymi, zgłosił się do neurologa, który zlecił stosowania farmakologii oraz kontrolę ortopedyczną. W dalszej kolejności pojawiły się nowe dolegliwości, m. in. znaczne pogorszenie słuchu. Powód podniósł, iż w wyniku wypadku doznał wielonarządowego uszkodzenia ciała, w tym urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, niepamięcią wsteczną, pourazowymi bólami i zawrotami głowy, zaburzeniem pamięci i koncentracji, zapominaniem słów, napięciem emocjonalnym, pogorszeniem słuchu, stłuczenia głowy z rozcięciem skóry w okolicy wierzchołka i potylicy, skręcenie

odcinka szyjnego kręgosłupa z pourazowym zespołem bólowym korzeniowym szyjnym, osłabieniem uścisku dłoni i wypadaniem przedmiotów z rąk, skręceniem odcinka lędźwiowego kręgosłupa z pourazowym zespołem bólowym korzeniowo – lędźwiowym, z drętwieniem palców stopy prawej, niedoczulicy CF5-C6 obustronne i zewnętrzne brzegu stopy lewej, urazu prawej dłoni kciuka z dolegliwościami bólowymi i ograniczeniem ruchomością, urazu lewego stawu biodrowego z dolegliwościami bólowymi i ograniczeniem ruchomości. Powód na skutek wypadku zmuszony został do noszenia kołnierza typu P. i stabilizatora kciuka. Zakazano mu noszenia ciężarów, forsownych marszów, przebywania w pozycjach wymuszonych i gwałtownych ruchów głową, poddawany był zabiegom rehabilitacyjnym. Powód wskazywał, że przez znaczny okres czasu nie mógł chodzić bez odczuwania bólu, zaś do chwili obecnej nie ma pewnej władzy w prawej dłoni i obawia się, że upuści przedmiot. Powód podnosił, że pomimo podjętego leczenia i przebytej rehabilitacji nie powrócił do stanu zdrowia sprzed wypadku i pozostanie do końca życia osobą nie w pełni sprawną. Powód wskazał, że do dnia dzisiejszego odczuwa skutki zaistniałego zdarzenia, zarówno pod względem fizycznym, jak i psychicznym, odczuwa znaczne pogorszenie nastroju, czuje się ograniczony w porównaniu z rówieśnikami, co prowadzi do poczucia głębokiego dyskomfortu. Po wypadku powód miał problemy z wysławianiem się, mówił sylabami, miał problemy z rozwiązywaniem prostych zadań matematycznych, co go bardzo zawstydzalo. Powód na skutek wypadku odczuwał ogromny ból, nie mógł się poruszać i był uzależniony od pomocy osób trzecich. Ból powodował, że nie mógł spać, czy grać w piłkę nożną. Pomimo upływu czasu powód w dalszym ciągu nie zakończył leczenia, nadal ma nasilające się bóle kręgosłupa lędźwiowego, promieniujące na piersiowy i na cały kręgosłup, dodatkowo drętwieją mu palce zwłaszcza przy zmianie pogody. Powód wskazywał, że w chwili wypadku miał 25 lat, był zdrowy, miał wiele marzeń i planów na życie, tymczasem po wypadku utracił 90% wspomnień sprzed wypadku, co jest dla niego bardzo dotkliwe. Powód wskazał, że już nigdy nie będzie tym samym energicznym mężczyzną, czerpiącym z życia co najlepsze, poznającym świat, realizującym marzenia i plany życiowe, a tym samym konsekwencje wypadku są nieodwracalne. Powód niechętnie prowadzi samochód, przeraża go perspektywa dalszej rehabilitacji. Powód cały czas obawia się o swoje zdrowie, ma obniżony nastrój, złe samopoczucie, uczucie bezradności, apatii, zniechęcenia, czuje się nikomu niepotrzebny. Zdaniem powoda wypadek przekreślił jego plany życiowe, bowiem w zamierzeniach miał założenie własnego biura rachunkowego, a obecnie pracuje jedynie na 1/2 etatu w biurze rachunkowym, natomiast dłuższa praca jest niemożliwa, z uwagi na konieczność dłuższego pozostania w jednej pozycji. Powód podniósł że strona pozwana przyjęła swoją odpowiedzialność, przyznając powodowi kwotę 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 5.981,20 zł tytułem kosztów leczenia, 100 zł tytułem kosztów dojazdu i 192 zł tytułem kosztu naprawy okularów i biletu parkingowego. Zdaniem powoda przyznana mu dotychczas kwota tytułem zadośćuczynienia jest nieadekwatna do zakresu odniesionych obrażeń oraz skutków ich dalszych konsekwencji, trwających do chwili obecnej. Powód dochodzi żądania w oparciu o przepisy art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. Natomiast roszczenia o ustalenie skutków odpowiedzialności na przyszłość w oparciu o art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 189 k.p.c. Powód dochodzi roszczenia odsetkowego od dnia, kiedy zakład ubezpieczeń miał zakończyć postępowanie likwidacyjne szkody.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podała, że w wyniku zgłoszenia szkody na osobie wypłaciła powodowi kwotę 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdy i ból, których doznał w związku z wypadkiem z dnia 07.07.2011 r., 8.161,52 zł tytułem odszkodowania za zwrot kosztów leczenia i rehabilitacji, kwotę 145 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu i kwotę 192 zł tytułem odszkodowania za zniszczone okulary. W ocenie strony pozwanej, kwota ta była adekwatna i w pełni kompensowała doznane krzywdy. Strona pozwana stanęła na stanowisku, że wysokość zadośćuczynienia powinna opierać się na pojęciu tzw. sumy odpowiedniej, tj. utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, a jednocześnie przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego. Wskazała, że decyzję o wysokości przyznanego zadośćuczynienia strona pozwana podjęła po wnikliwym przeprowadzeniu postępowania w zakresie przebytego przez powoda leczenia i rehabilitacji, ustalenia trwałego uszczerbku na zdrowiu, a także biorąc pod uwagę wiek powoda, stopień i czas trwania cierpienia fizycznych oraz psychicznych. Podniosła, iż żądanie dalszej kwoty zadośćuczynienia w kwocie 18.000 zł nie znajduje uzasadnienia. Wskazała ponadto, iż skoro zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, to należy wziąć

pod uwagę również fakt otrzymania przez powoda odszkodowań z innych źródeł. Odnosząc się natomiast do ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość, strona pozwana podniosła, że żądanie pozwu w tym zakresie nie znajduje oparcia w treści art. 189 k.p.c. w zw. z art. 442¹ § 3 k.c. Wskazała bowiem na nowelizację przepisów, w tym art. 442 k.c., który zastąpiony został art. 442¹ § 3 k.c., które uprawniają powoda do dochodzenia roszczenia o naprawienie szkody na osobie w drodze powództwa o zasądzenie nawet po upływie terminów przedawnienia wskazanych w art. 442¹ § 1 i 2 k.c., a tym samym powód nie ma interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku, które mogą ujawnić się w przyszłości. Strona pozwana wskazała również na brak zasadności dochodzenia roszczenia odsetkowego skoro nie pozostawała w opóźnieniu w rozumieniu art. 481 k.c., podnosząc jednocześnie, że powód błędnie wskazał w pozwie datę wymagalności roszczenia. Skoro bowiem strona pozwana otrzymała zgłoszenie szkody dnia 28.07.2011 r. to 30-dniowy termin wskazany w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, upłynął w dniu 27.08.2011 r.

(k. 145-150)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 lipca 2011 r. ok. godz. 17:40 we W. na Placu (...) doszło do kolizji drogowej samochodu marki T. o nr rej. (...), z samochodem marki V. o nr rej. (...), w ten sposób, że kierujący samochodem marki T. nie udzielił pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego uderzył samochodem w bok pojazdu V., którym kierował powód S. G. (1), który to następnie popychany siłą odrzutu, uderzył prawym bokiem swojego samochodu w przydrożny słup.

Sprawca kolizji był w chwili zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów u strony pozwanej – (...) S.A. z siedzibą w W..

Bezsporne, a ponadto dokumenty w aktach szkody

Bezpośrednio po zdarzeniu powód czuł się źle, został wyjęty z samochodu przez osoby trzecie, nie pamiętał jednak okoliczności tego zdarzenia. Doznał urazu głowy z rozcięciem skóry w okolicach pogranicza wierzchołka i potylicy, urazu kręgosłupa szyjnego i dłoni prawej. Został przewieziony na (...) przez Pogotowie (...), gdzie został zaopatrzony oraz wykonano RTG kręgosłupa szyjnego i ręki prawej oraz tomograf głowy. U powoda stwierdzono wstrząśnienie mózgu. Zalecono noszenie kołnierza ortopedycznego.

Po wyjściu ze szpitala powód odczuwał dolegliwości zdrowotne, był obolały, nasiliły się u niego zawroty głowy, miał problemy z mówieniem, wypowiedzenie prostych słów sprawiało mu kłopot. Skarżył się na zaniki pamięci i koncentracji uwagi, miał złe samopoczucie.

W związku z powyższym oraz z utrzymującymi się bólami kręgosłupa szyjnego i okolic biodra lewego oraz drętwieniami palców stopy lewej, powód zgłosił się kilkakrotnie do lekarza neurologa i ortopedy.

W dniu 12.07.2011 r. powód został przebadany przez lekarza neurologa. U powoda stwierdzono nieco chwiejną próbę R., nieco płytszy prawy fałd nosowo wargowy, parestezje lewego policzka, znacznego stopnia ograniczenia bólowe ruchomości odcinka szyjnego kręgosłupa i miernie podwyższone napięcie mięśni przykręgosłupowych tej okolicy i po stronie w okolicy lędźwiowej, zaznaczona tkliwość w dołach nadobojczykowych, nieduczulicę stopy prawej.

W dniu tym, z uwagi na powypadkowe pogorszenie słuchu, powód przebadany został przez lekarza laryngologa, który stwierdził głuchotę przewodzeniową i czuciowo – nerwową (odbiorczą). Zalecił stosowanie środków farmakologicznych.

W dniu 18.07.2011 r. przeprowadzono badanie RTG kręgosłupa szyjnego, kości udowej i celownika zęba obrotnika i ustalono, że u powoda występuje niespokojny łuk tylny S1- odmiana rozwojowa, soczewkowate uwypuklenia

powierzchni nośnych trzonów kręgowych w segmencie L5-S1 i L4-5 głównie, a w pozostałych śladowo jako wyraz przeciążeniowego nadciśnienia wewnątrzkrążkowego.

Podczas konsultacji ortopedycznej przeprowadzonej w dniu 18.07.2011 r. stwierdzono u powoda zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł odcinka szyjnego kręgosłupa oraz powierzchowny uraz biodra i stłuczenie uda. Podczas badania stwierdzono bolesność palpacyjną wyrostków kolczastych kręgów szyjnych i L3-L5, bolesność kciuka ręki prawej, bolesność stawu śródrečno – palcowego podczas ruchu zgięcia, bez cech uszkodzenia aparatu więzadłowego i ścięgnistego, bolesność lewego stawu biodrowego podczas ruchu zgięcia i ruchów rotacyjnych, bolesność palpacyjną okolicy krętarza większego lewej kości udowej. Powód otrzymał zalecenie noszenia kołnierza ortopedycznego typu P. całodobowo, a także noszenie stabilizatora nadgarstka prawego z kciukiem krótkim. Zakazano mu dźwigania ciężarów, forsownych marszów, przebywania w pozycjach ciała wymuszonych i w przodopochyleniu, wykonywania gwałtownych ruchów głową i zmian pozycji ciała.

W dniu 19 lipca 2011 r. powód zgłosił się do lekarza neurologa, który rozpoznał u niego stan po wypadku komunikacyjnym, stan po urazie głowy ze wstrząśnieniem mózgu, pourazowe bóle i zawroty głowy oraz zespół korzeniowy szyjny i lordozę szyjną pourazową, a także następstwa urazów głowy i urazów szyi i tułowia. W badaniu przedmiotowym u powoda stwierdzono nieco płytszy fałd nosowo – wargowy, bez niedowładów, odruchy równe, bez patologicznych objawów piramidowych, próba R. ujemna, zborność bez zmian, niewiele ograniczenia ruchomości we wszystkich kierunkach, niedoczulica C5-C6 obustronnie i zewnętrznie brzegu stopy lewej, słaba siła ucisku głowy. W związku z powyższymi dolegliwościami powód otrzymał skierowanie do szpitala na oddział neurologii oraz na badanie RM.

W dniu tym powód poddał się badaniu surowicy krwi.

W badaniu MR kręgosłupa stwierdzono spłylenie fizjologiczne lordozy z niewielkim kyfotycznym ustawieniem.

W dniu 26.07.2011 r. powód ponownie poddany został kontroli neurologicznej, podczas której stwierdzono, że ustąpiły parestezje stopy lewej, niewielkie ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego we wszystkich kierunkach, bez zaburzeń czucia, poprawa siły ucisku dłoni.

W dniu 09.08.2011 r. powód zgłosił się do lekarza ortopedy, który stwierdził bolesność odcinka szyjnego podczas ruchu zgięcia, wyprostu i ruchów rotacyjnych, zaznaczona bolesność odcinka ruchu lędźwiowego podczas ruchu zgięcia, śladową bolesność podczas ruchów rotacyjnych stawu biodrowego i kciuka prawego, w stawie śródrečno-palcowym podczas ruchu zgięcia. Powodowi zalecono w dalszym ciągu noszenie kołnierza ortopedycznego typu P.. Całodobowo oraz zezwolono na stopniowe odstawienie stabilizatora kciuka krótkiego. Utrzymany został zakaz noszenia ciężarów, przebywania w pozycjach ciała wymuszonych i w przodopochyleniu oraz forsownych marszów. W dalszym ciągu powodowi zalecono zażywanie środków przeciwbólowych.

Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości zdrowotne, powód został ponownie przebadany w dniu 22.08.2011 r. przez lekarza neurologa, który stwierdził utrzymujące się bóle i zawroty głowy, zaburzenia pamięci i koncentracji uwagi. Nadto bóle kręgosłupa szyjnego bez parestezji, niedoczulicę C8 po lewej i poprawę ruchomości kręgosłupa szyjnego i siły ucisku dłoni.

W dniu 30.08.2011 r. powód poddał się badaniu elektroencefalografem. Podczas badania stwierdzono zapis w granicach normy, rytm średnionapięciowy z domieszką fal szybkich, symetryczny, reakcja zatrzymania obecna, próba hiperwentylacyjna ujemna.

W dniu 05.09.2011 r. powód zgłosił się do lekarza ortopedy, który stwierdził u powoda bolesność odcinka szyjnego podczas ruchu wyprostu, i ruchów rotacyjnych, bolesność odcinka lędźwiowego podczas ruchu zgięcia, niebolesność kciuka prawego i stawu biodrowego. Powód otrzymał zalecenie stopniowego odstawienia kołnierza ortopedycznego, a także zabiegi fizykoterapii na kręgosłup szyjny i lędźwiowy, wykonywania ćwiczeń izometrycznych

mięśni przykręgosłupowych odcinka szyjnego, zakaz dźwigania ciężarów, przebywania w pozycjach wymuszonych i w przodopochyleniu.

W tym samym dniu u powoda wykonano badanie RTG kręgosłupa szyjnego, stwierdzając cechy zmian przeciążeniowych.

W dniu 12.09.2011 r. powód przebadany został neuropsychologicznie. Po przeprowadzonym badaniu funkcji poznawczych powoda, wskazano na występowanie zaburzeń procesów poznawczych dotyczących głównie procesów pamięci, wskazano, iż pamięć bezpośrednia jest nieco obniżona, pamięć operacyjna jest miernie obniżona, krzywa uczenia jest obniżona. W zakresie mowy powód prezentował nieznaczne przyspieszenie toku wypowiedzi, a pozostałe funkcje poznawcze przebiegały prawidłowo.

W dniu 26.09.2011 r. powód ponownie zgłosił się do lekarza ortopedy, który stwierdził u powoda bolesność odcinka szyjnego podczas ruchu wyprostu, zaznaczona bolesność odcinka lędźwiowego podczas ruchu zgięcia, udo lewe niebolesne w palpacji, niebolesność ruchu stawu biodrowego lewego oraz kciuka prawego. Zalecono fizykoterapię a kręgosłup szyjny i lędźwiowy, zakaz dźwigania ciężarów, przebywania w pozycjach ciała wymuszonych i w przodopochyleniu.

W tym samym dniu powód został przebadany przez lekarza neurologa, który stwierdził iż powód jest zorientowany auto i allopsychicznie, bez objawów oponowych, nieco płytszy prawy płąt nosowo – wargowy, bez niedowładów, odruchy równe, słabsze skokowe, bez patologicznych objawów piramidowych, próba R. ujemna, zbornosć bez zmian, oczopląs nieobecny, odległość p-p ocm, objawy rozciągowe nieobecne, poprawa ruchomości kręgosłupa szyjnego, niedoczulica zewnętrzna, powłok obu kończyn dolnych, chodzi na palcach i piętach, siła ucisku osłabiona. Stwierdzono podmiotowy zespół pourazowy i wskazano na konieczność rehabilitacji.

W dniu 19.10.2011 r. powód poddany został ponownie badaniu neurologicznemu, podczas którego stwierdzono niedoczulicę C5-C6 po prawej i C8 po lewej, symetryczną siłę ucisku dłoni.

W dniu 24.10.2011 r. powód poddany został badaniu (...), w wyniku którego ustalono nieznacznie dłuższe latencje fal F w badanych nerwach, niewielkie zmiany korzeniowe, szyjne prawostronne (...), a poza tym badanie neurograficzne prawego nerwu pośrodkowego i łokciowego w normie.

W dniu 30.11.2011 r. powód poddany został ponownie badaniu neurologicznemu, podczas którego stwierdzono brak zaburzeń czucia.

W dniu 01.12. (...). powód poddał się badaniu poziomu hormonu tarczycy, który okazał się być w normie.

W dniu 05.12.2011 r. powód poddany został badaniu (...), w zakresie wykonania próby tężyczkowej z wynikiem ujemnym.

W dniu 04.01.2012 r. powód poddany został badaniu przez lekarza neurologa, podczas którego stwierdzono u powoda polepszenie samopoczucia, sporadyczne bóle głowy bez nudności i wymiotów, ustąpienie zawrotów głowy. Nadto zmniejszyły się bóle kręgosłupa szyjnego i L-S, utrzymują się parestezje palców obu dłoni i karku, stwierdzono wypadanie przedmiotów z obu dłoni, poprawę koncentracji uwagi i pamięci.

W dniu 07.02.2012 r. powód poddany został badaniu przez lekarza neurologa, podczas którego stwierdzono u powoda pourazowe bóle i zawroty głowy, zespół bólowy kręgosłupa L-S pourazowy, zespół korzeniowy szyjny, prawostronny C8- (...), potwierdzony (...) i podmiotowy zespół pourazowy. Stwierdzono, że na obecnym etapie zakończono leczenie i rehabilitację.

Od 19.10.2011 r. do 04.01.2012 r. powód otrzymał skierowanie na zabiegi fizykoterapii. Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe powoda skierowano na serię kolejnych zabiegów w okresie od 07.12.2012 r. do 07.06.2013 r. W

skład zabiegów fizykoterapii, które odbył powód wchodziły: ćwiczenia indywidualne, KRIO i laser i masaż kręgosłupa szyjnego, T., (...),

Powód korzystał z zaleconych zabiegów fizykoterapii., w tym w okresie: od 02.11.2011 r. do 22.11.2011 r., od 05.12.2011 r. do 04.01.2012 r., od 09.01.2012 r. do 01.02.2012 r., 10.12.2012 r. do 21.01.2013 r., od 23.01.2013 r. do 18.02.2013 r., od 04.03.2013 r. do 12.04.2013 r., od 15.04.2013 r. do 06.06.2013 r., od 14.06.2013 r. do 22.02.2013 r.

Dowód:

- konsultacje neurologiczne – k. 22-23, 26-27, 28, 45-46, 49-51, 69-70, 67-68, 70-71, 72-74, 79-81, 79-80
- konsultacje ortopedyczne – k. 24-25, 29, 47, 48
- badanie RTG – k. 30, 57
- badanie EEG – k. 31,
- skierowanie do szpitala z 19.07.2011 r. – k. 32-33
- skierowanie na zabiegi i badania – k. 34, 35v, 36v, 37v, 38v, 39, 40, 41v, 58, 69, 88
- potwierdzenie odbycia zabiegów fizykoterapii – k. 34v, 35, 36, 37, 38, 39v, 40v, 41, 88v
- badanie (...) k. 42-42v, 55, 56
- badanie MR kręgosłupa – k. 44
- badanie neuropsychologiczne – k. 52-53
- badanie hormonu tarczycy – k. 54
- badanie surowicy krwi – k. 59. 60
- badanie laryngologiczne – k. 61
- wyniki badania diagnostycznego i laboratoryjnego – k. 62, 63, 87-87v
- informacja dla lekarza kierującego – k. 64
- dokumentacja fotograficzna samochodu – k. 120-121
- dokumenty w aktach szkody
- zeznania świadka M. G. – nagranie rozprawy z dnia 29.04.2015 r., pisemny skrócony protokół rozprawy – k. 173-175v,
- przesłuchanie powoda nagranie rozprawy z dnia 29.04.2015 r., pisemny skrócony protokół rozprawy – k. 173-175v

Pismem z dnia 20 lipca 2011 r., powód zgłosił szkodę osobową u strony pozwanej – (...) S.A. z siedzibą w W., wnosząc o przyznanie mu zadośćuczynienia w wysokości 25.000 zł oraz zwrot poniesionych kosztów leczenia w wysokości 962,86 zł załączając następujące rachunki: fa nr (...) z 08.07.2011 r. za kołnierz ortopedyczny na kwotę 35 zł, fa nr (...) z 09.07.2011 r. na kwotę 48,40 zł, nr (...) z 12.07.2011 r. na kwotę 99,48 zł, nr (...) z 14.07.2011 r. na kwotę 38,04 zł, fa nr (...) z 19.7.2011 r. na kwotę 63,50 zł, nr (...) z 19.07.2011 r. na kwotę 20,44 zł za leki, nr (...) z 19.07.2011 r. na kwotę 175 zł za kołnierz szyjny i ortezę kciuka, fa nr (...) z 18.07.2011r. na kwotę 90 zł, fa nr (...) z 12.07.2011 r. na kwotę 160 zł za konsultacje ortopedyczną, neurologiczną i laryngologiczną, fa nr (...) z 19.07.2011 r. za konsultację

neurologiczną i badanie krwi na kwotę 100 zł, fa nr (...) z 18.07.2011 r. za 3 badania RTG na kwotę 125 zł oraz paragon za parking przy ośrodku gdzie odbywała się badania na kwotę 8 zł.

Pismo zawierające zgłoszenie szkody strona pozwana otrzymała 21 lipca 2011 r.

Sprawa została zarejestrowana pod nr PL (...).

Dowód:

- pismo z 20.07.2011 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 89-91, 118, 119

Pismem z dnia 01 sierpnia 2011 r. strona pozwana przekazała powodowi kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Dowód:

- pismo z 01.08.2011 r. – k. 92

Pismem z dnia 11 sierpnia 2011 r. powód przesłał stronie pozwanej dalszą dokumentację medyczną zebraną w niniejszej sprawie, w tym badania MR kręgosłupa i głowy, zaświadczenia odbytych konsultacji, a także rachunki za zakupione leki i /przeprowadzone badania na łączną kwotę 1.124,24 zł, w tym dowód wpłaty nr 117//MR raz z fakturą (...) za badanie MR kręgosłupa szyjnego i głowy na kwotę 837 zł, fa nr (...) z 26.07.2011 r. za konsultację neurologiczną na kwotę 90 zł, fa nr (...) z 26.07.2011 r. na kwotę 60,93 zł za leki, fa nr (...) z 09.08.2011 za konsultację ortopedyczną na kwotę 90 zł, paragony za postój parkingowy na kwotę łączną 4 zł.

Dowód:

- pismo z 11.08.2011 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 93, 118

Pismem z dnia 25 sierpnia 2011 r. strona pozwana poinformowała powoda, że po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym przyznana została powodowi kwota 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwota 810,54 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz ryczałt w wysokości 300 zł na dalsze koszty leczenia. Jednocześnie wskazała, że kwota ta zostanie pomniejszona o dokonaną wcześniej wypłatę zadośćuczynienia w wysokości 1.000 zł oraz, że jeśli rzeczywisty koszt leczenia poniesiony przez poszkodowanego przekroczy kwotę przyznaną z tego tytułu przez stronę pozwaną, istnieje możliwość dokonania dopłaty.

Dowód:

- pismo z 25.08.2011 r. – k. 94

- decyzja z dnia 25.08.2011 r. – k. 95

Pismem z dnia 06 września 2011 r. strona pozwana poinformowała powoda, że poniesione dalsze koszty leczenia zostały uznane w wysokości 1.124,23 zł.

Dowód:

- pismo z 06.09.2011 r. – k. 98

- pismo z 06.09.2011 r. – k. 99

Pismem z dnia 13 września 2011 r. powód zwrócił się do strony pozwanej z informacją, że leczenie powypadkowe jest kontynuowane, załączając rachunki za poniesione koszty leczenia na kwotę 496,96 zł, w tym fa nr (...) z 22.08.2011 r. za konsultację neurologiczną na kwotę 90 zł, fa nr (...) z 22.08.2011 r. za leki na kwotę 65/96 zł, rachunek nr (...) z 30.08.2011 r. na kwotę 50 zł za opis badania EEG, nr 109/11 z 30.08.2011 r. za badanie EEG na kwotę 30 zł, fa nr

(...) z 09.09.2011 za konsultację psychologiczną na kwotę 100 zł, fa nr (...) z 05.09.2011 za badanie RTG kręgosłupa szyjnego i konsultację na kwotę 130 zł, paragony za parkowanie na łączną kwotę 4 zł.

Dowód:

- pismo z 13.09.2011 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 101-103, 118, 119

Pismem z dnia 28 września 2011 r. strona pozwana poinformowała powoda, że uznała dalsze koszty leczenia powoda w kwocie 565,96 zł.

Dowód:

- pismo z 28.09.2011 r. – k. 100

Decyzją z dnia 07 października 2011 r. strona pozwana poinformowała powoda, że powodowi przyznane zostało odszkodowanie w wysokości 10.500,73 zł.

Pismem z dnia 11 października 2011 r. strona pozwana poinformowała powoda o przyznanym dalszym zadośćuczynieniu w łącznej kwocie 8.000 zł. Wskazała jednocześnie, że przyznana łączna kwota w wysokości 10.500,73 zł zostanie pomniejszona o wcześniejszą wypłatę w wysokości 5.500,73 zł.

Dowód:

- pismo z 11.10.2011 r. – k. 104

- decyzja z 07.10.2011 r. – k. 105

Pismem z dnia 24 października 2011 r. powód zwrócił się do strony pozwanej załączając rachunki za poniesione koszty leczenia na kwotę 1.110,04 zł, w tym fa nr (...) z 19.09.2011 r. na łączną kwotę 300 zł za zabiegi rehabilitacji, fa nr (...) z 26.09.2011 r. na kwotę 80 zł za badanie neuropsychiatryczne, fa nr (...) z 26.09.2011 r. za 2 konsultacje neurologiczną i ortopedyczną na kwotę 180 zł, fa nr (...) z 26.09.2011 r. na kwotę 144,73 zł za leki, fa nr (...) z 19.10.2011 r. za konsultację neurologiczną na kwotę 90 zł, fa nr (...) z 19.10.2011 r. za zabiegi rehabilitacji na kwotę 300 zł i fa nr (...) z 19.10.2011 r. za leki na kwotę 15,31 zł, informując, iż dotychczas wypłacone odszkodowanie jest traktowane jako zaliczka na poczet należności.

Dowód:

- pismo z 24.10.2011 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 110-111, 118, 119

Pismem z dnia 10 stycznia 2012 r. powód zwrócił się do strony pozwanej załączając dokumentację medyczną i rachunki za poniesione koszty leczenia na kwotę 1.950,57 zł, w tym fa nr (...) z 24.10.2011 r. za badanie (...) na kwotę 100 zł, fa nr (...) z 16.11.2011 r. za naprawę okularów uszkodzonych podczas wypadku na kwotę 190 zł, fa nr (...) z 22.11.2011 za rehabilitację na kwotę 350 zł, fa nr (...) z 30.11.2011 za konsultację neurologiczną na kwotę 90 zł, fa nr (...) z 30.11.2011 r. za leki na kwotę 135,57 zł, fa nr 018/12/2011 z 01.12.2011 r. na kwotę 113 zł za badania laboratoryjne, rachunek nr (...) z 05.12.2011 z a badanie (...) na kwotę 170 zł, fa nr (...) z 04.01.2012 r. za zabiegi rehabilitacji na kwotę 710 zł i fa nr (...) z 05.01.2012 r. za konsultację neurologiczną w kwocie 90 zł oraz paragon za parking na kwotę 2 zł, informując, iż dotychczas wypłacone odszkodowanie jest traktowane jako zaliczka na poczet należności.

Dowód:

- pismo z 10.01.2012 r. – k. 112-113

Pismem z dnia 17 lutego 2012 r. strona pozwana poinformowała powoda, że poniesione przez poszkodowanego dalsze koszty leczenia zostały przez nią uznane w wysokości 1.645,57 zł, jednocześnie nie znalazła podstaw do

uznania roszczenia wynikającego z fa nr 018/12/2011, który to zdaniem strony pozwanej nie pozostawał w związku przyczynowym z obrażeniami ciała doznanymi wskutek przedmiotowego zdarzenia.

Dowód:

- pismo z 17.02/2012 r. – k. 115

- decyzja z 17.02.2012 r. – k. 116

Pismem z dnia 20 sierpnia 2013 r. powód zwrócił się do strony pozwanej załączając dalszą dokumentację medyczną oraz przesyłając rachunki nr (...) z 12.04.2013 r. na kwotę 350 zł za zabiegi rehabilitacyjne, fa nr (...) z 06.06.2013 r. za rehabilitację powypadkową na kwotę 600 zł, i fa nr (...) z 18.02.2012 r. za rehabilitację powypadkową na kwotę 350 zł, informując, iż dotychczas wypłacone odszkodowanie jest traktowane jako zaliczka na poczet należności.

Dowód:

- pismo z 20.08.2013 r. – k. 114

Pismem z dnia 12 września 2013 r. strona pozwana poinformowała powoda o przyznanej odszkodowaniu w wysokości 130 zł tytułem dalszych kosztów leczenia.

Dowód:

- pismo z 12.09.2013 r. – k. 117

Pismem z dnia 29 listopada 2011 r. strona pozwana poinformowała powoda o przyznanej odszkodowaniu w wysokości 1.110,04 zł z tytułem kosztów leczenia.

Dowód:

- pismo z 29.11.2011 r. – k. 108

- decyzja z 29.11.2011 r. – k. 109

Powód jest obecnie 31-letnim mężczyzną. Podczas leczenia korzystał z pomocy lekarza neurologa, ortopedy i uczestniczył w zabiegach rehabilitacyjnych. W trakcie leczenia powód skarżył się na ból karku, szyi, ręki i stóp, które odczuwa w zmniejszonym zakresie do dzisiaj. Nie może przebywać w wymuszonych pozycjach ciała. W czasie rekonwalescencji zmuszony był do korzystania z kołnierza ortopedycznego, który nosił przez okres 2 miesięcy, jak również zażywał silne środki przeciwbólowe (K. w formie tabletek). Przed zdarzeniem z dnia 07 lipca 2011 r. powód ukończył studia podyplomowe w zakresie księgowości, zamierzał zostać księgowym, prowadzić prywatne biuro rachunkowe. Z uwagi na problemy z pamięcią musiał zaniechać realizacji planów zawodowych. Zamierzał samodzielnie prowadzić biuro rachunkowe, jednak z powodów zdrowotnych nie przystąpił do egzaminu państwowego. Odczuwa zaniki pamięci spowodowane wypadkiem, w tym pamięci związanej z wyuczonym zawodem. Utracił płynność wymowy, bezpośrednio po wypadku nawet krótkie wyrazy wypowiadał na raty. Zarówno problemy z pamięcią i mową powodowały u powoda uczucie wstydu i wycofanie się z życia towarzyskiego. Obecnie pracuje na pół etatu w biurze rachunkowym; praca na cały etat jest utrudniona z uwagi na konieczność pozostawiania w tej samej pozycji przez dłuższy czas, co powoduje u powoda dolegliwości bólowe. Z uwagi na dolegliwości bólowe powód przez dłuższy okres czasu nie mógł dźwigać, a tym samym pomagać matce w prowadzeniu sklepu warzywnego. Powód unika uprawiania sportu – gry w piłkę nożną i pływanie, które przed wypadkiem było jego stałym zajęciem. Obecnie nie grywa w piłkę nożną, ponieważ boi się zderzenia z innymi zawodnikami. Z powodu braku ruchu, powód przybrał na wadze ok. 20kg. Celem utrzymania prawidłowej masy ciała, powód zmuszony został do stosowania skorygowanej diety.

Przed wypadkiem powód był osobą zdrową i nie uskarżał się na dolegliwości bólowe. Przed zdarzeniem z 07 lipca 2011 r. nie uległ żadnym wypadkom czy kontuzjom. Był osobą sprawną fizycznie, bardzo aktywną.

Dowód:

- zeznania świadka M. G. – nagranie rozprawy z dnia 29.04.2015 r., pisemny skrócony protokół rozprawy – k. 173-175v,
- zeznania świadka M. B. - nagranie rozprawy z dnia 29.04.2015 r., pisemny skrócony protokół rozprawy – k. 173-175v,
- zeznania świadka W. G. - nagranie rozprawy z dnia 29.04.2015 r., pisemny skrócony protokół rozprawy – k. 173-175v,
- przesłuchanie powoda nagranie rozprawy z dnia 29.04.2015 r., pisemny skrócony protokół rozprawy – k. 173-175v
plan diety – k. 81-86

Podczas badania psychologicznego w dniu 16 lipca 2015 r. stwierdzono, iż powód jest osobą stabilną emocjonalnie, lubiącą ludzi, empatyczną, wrażliwą, pozytywnie nastawioną do innych ludzi, nie lubiącą ryzyka i nie impulsywną. Cechuje go wysoka sumienność, tj. cecha osobowości charakteryzując stopień zorganizowania wytrwałości i motywacji jednostki w działaniach zorientowanych na cel. Z trudnościami i stresem radzi sobie podejmując wysiłki zmierzające do rozwiązania problemu poprzez poznawcze przekształcenia lub próby zmiany sytuacji. Jeśli nie może sobie poradzić z trudną sytuacją angażuje się w czynności zastępcze, wystrzegając się myślenia, przeżywania i doświadczania sytuacji, a także ogranicza życie do sytuacji, które nie wyzwalają pobudzenia. Stwierdzono również, iż wykonywanie dotychczasowych zadań sprawia powodowi znaczną trudność, przytłaczają go problemy ze zdrowiem fizycznym, narzucone w związku z tym ograniczenia aktywności fizycznej i umysłowej. Dostrzega on znaczne zmniejszenie rzutkości procesów poznawczych, doświadcza i przeżywa realną utratę możliwości osiągnięć zawodowych, która wpływa na wszystkie aspekty życia i powoduje brak nadziei na poprawę. Następstwem wypadku była utrata przyjaciół i znajomych, brak możliwości pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, zmiana stylu życia i sposobu funkcjonowania, obniżenie komfortu życia właściwie w każdym obszarze: codziennym, zawodowym, finansowym i społecznym. Powód przeżywa uczucie wyobcowania, izolacji, bezsilności i bezradności. Jego życie powoli staje się coraz bardziej ograniczone, bez energii do działania, nie daje sobie rady ze swoimi trudnościami zdrowotnymi w związku z tym pojawiło się myślenie depresyjne, myśli rezygnacyjne i ma obniżony nastrój. Zmniejszyła się zdolność powoda do doświadczania ciekawości, przyjemności i radości życia. Perspektywa życiowa powoda zawężała się w sposób nieodwracalny. Powód antycypuje dalsze pogorszenie stanu zdrowia i to go paraliżuje w snuciu jakichkolwiek planów.

Dowód:

- opinia biegłego sądownego psychologa M. A. z dnia 16.07.2015 r. - k. 185-190

Podczas badania ortopedycznego i neurologicznego, które odbyło się 05 września 2015 r., lekarze opiniujący stwierdzili u powoda: budowę ciała prawidłową, czaszkę symetryczną, niebolesną opukowo, ani przy badaniu palpacyjnym, objawy oponowe ujemne, próba R. ujemna, niedosłuch obustronny, pozostałe nerwy czaszkowe unerwiają symetrycznie. Kończyny górne – siła mięśni, napięcie, zborność – prawidłowe, odruchy głębokie żwawe, symetryczne, bez zaburzeń, bez patologicznych objawów piramidowych. Tkliwość palpacyjna wyrostków kolczastych i nieznaczne ograniczenie rotacji odcinka szyjnego, bolesność palpacyjna w odcinku lędźwiowym kręgosłupa, ruchomość pozostałych odcinków kręgosłupa w pełnym zakresie. Objawy korzeniowe ujemne, bez zaburzeń czucia powierzchniowego. Kończyny dolne – równe, symetryczne, ruchomość w poszczególnych stawach i osiach prawidłowa, siła mięśni, napięcie, zborność prawidłowa. Odruchy głębokie, żwawe, symetryczne. Bez zaburzeń czucia powierzchniowego, bez patologicznych objawów piramidowych. Nie stwierdzono zaników mięśniowych, objawy korzeniowe z kończyn ujemne. Kręgosłup o prawidłowo wykształconych krzywiznach fizjologicznych, opukowo bolesny w odcinku szyjnym i lędźwiowym. Ruchomość kręgosłupa w poszczególnych odcinkach prawidłowa poza odcinkiem szyjnym gdzie występuje ograniczenie rotacji o 5 stopni w obie strony oraz bolesność w krańcowych zakresach ruchu. Napięcie mięśni okołokręgosłupowych prawidłowe. Na skutek zdarzenia powód doznał powierzchniowego urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu. U powoda rozpoznano stan po urazie skrętnym kręgosłupa

szyjnego z niewielkim ograniczeniem ruchomości, bez objawów korzeniowych w badaniu przedmiotowym, stan po stłuczeniu lewego stawu biodrowego, lewego uda i ręki prawej bez zaburzeń funkcji, stan po urazie kręgosłupa okolicy lędźwiowej. W wyniku wypadku nie doszło do uszkodzenia obwodowego układu nerwowego. U powoda stwierdzono uszkodzenie więzadeł okołokręgosłupowych. Uraz spowodował zaburzenie zborności w stawach międzykręgowych kręgosłupa. Wskazano, iż leczenie lub rehabilitacja nie przyniesie poprawy funkcji zwiększenia zakresu ruchomości kręgosłupa czy zmniejszenia dolegliwości bólowych. Celem zmniejszenia dolegliwości bólowych powód powinien korzystać z farmakoterapii, fizykoterapii czy wypoczynku. Przebyty uraz powoduje obecnie niewielkie ograniczenie w życiu codziennym i zawodowym.

W wyniku przebytego urazu powód doznał 7% trwałego uszczerbku na zdrowiu, w tym 3% wg poz. 89a załącznika do Rozporządzenia (...) z dnia 18.12.2002 r., 2% wg poz. 94c załącznika, przy uwzględnieniu § 8 pkt 3 rozporządzenia i 2% wg poz. 10a załącznika.

W przyszłości nie dojdzie do powstania zmian lub schorzeń w wyniku przebytego urazu.

Dowód:

- opinia biegłych sądowych ortopedy lek. med. S. G. (2) i neurolog lek. med. A. D. z dnia 05.09.2015 r. – k. 196-202,

- uzupełniająca opinia biegłych sądowych ortopedy lek. med. S. G. (2) i neurolog lek. med. A. D. z dnia 16.06.2016 r. - k. 242-243

Podczas badania psychiatrycznego, które odbyło się w dniu 20 grudnia 2016 r. u powoda nie stwierdzono choroby psychicznej w rozumieniu psychozy, nie jest upośledzony umysłowo, ani nie stwierdzono obniżenia sprawności funkcji poznawczych w rozumieniu otępienia, zaburzeń adaptacyjnych, zaburzeń osobowości. Powód jest zdolny do rozwiązywania zadań umysłowych, logicznych. U powoda na skutek wypadku nastąpiły fragmentaryczne ubytki w pamięci, nie stwierdzono zaburzeń procesów ani funkcji psychicznych. Sprawne są funkcje poznawcze, subiektywnie odczuwane zaburzeni pamięci nie znoszą zdolności powoda do pracy ani samodzielnego funkcjonowania. U powoda stwierdzono objawy zespołu po wstrząśnieniu mózgu, które zostały ocenione przez biegłych neurologa i ortopeda jako 2% uszczerbek na zdrowiu z punktu 10a, a dolegliwości psychiczne powoda mieszczą się w tym uszczerbku. Stan psychiczny powoda może ulec poprawie.

Dowód:

- opinia biegłej specjalisty psychiatry lek. med. J. B. z dnia 20.12.2016 r. – k. 259-269

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie prawie w całości.

Ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, zarówno opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii, psychologii i psychiatrii, jak i dokumentów czy zeznań świadków i przesłuchania powoda jednoznacznie wynika, że powód S. G. (1) został poszkodowany w kolizji drogowej, w której uczestniczył w dniu 07 lipca 2011 r. W ocenie Sądu, okoliczność ta nie budzi wątpliwości. Z materiału dowodowego wynika, iż kierujący samochodem marki T. nie udzielił pierwszeństwa przejazdu w wyniku czego uderzył samochodem w bok pojazdu V., którym kierował powód, który to następnie popychany siłą odrzutu, uderzył prawym bokiem swojego samochodu w przydrożny słup. Ponadto sprawca był w dniu zdarzenia ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W..

Strona pozwana, która w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi kwotę 16.498,52 zł tytułem wyrównania krzywd, w tym 8.000 zł tytułem zadośćuczynienia, zakwestionowała żądanie pozwu co do wysokości, podając, że powód nie wykazał, aby po jego stronie doszło do dalszych krzywd, które pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem z 07.07.2011 r., a które to krzywdy uzasadniałyby konieczność wypłaty dalszej kwoty

zadośćuczynienia. Zakwestionowała również żądanie powoda w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość.

Nie budzi wątpliwości, że sprawca wypadku polegającego na zderzeniu się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za wyrządzoną powodowi szkodę (art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.). Podstawowym aktem prawnym regulującym kompleksowo ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z ruchem pojazdu mechanicznego jest ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jej przepisy stanowią *lex specialis* względem art. 822 § 1 k.c., i jako takie mają przed nim pierwszeństwo w zastosowaniu (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 7 lutego 2008 r., III CZP 115/07). Art. 9 cytowanej ustawy stanowi, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w art. 9, będące następstwem zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. Z kolei z treści przepisu art. 822 § 1 k.c., wynika, iż przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony; jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Zgodnie z art. 34 ww. ustawy z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Z powyższej regulacji prawnej wynika, że związany z wyrządzeniem szkody osobie trzeciej zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela wyznaczony jest przez zakres odpowiedzialności ubezpieczonego (ma wobec niej charakter akcesoryjny). Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, o czym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy.

Na wstępie należy wskazać, że przez pojęcie szkody rozumie się zarówno szkodę majątkową, jak i szkodę niemajątkową zwaną krzywdą. Obowiązek naprawienia szkody ma charakter ogólny, natomiast obowiązek naprawienia krzywdy poprzez zapłatę zadośćuczynienia powstaje wyłącznie w wypadkach wskazanych w ustawie.

Wedle art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Stosownie do art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Poszkodowanemu, który doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia przysługuje zatem na podstawie art. 445 k.c. zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, obejmujące rekompensatę za cierpienia fizyczne oraz psychiczne. Konstrukcja art. 445 k.c. opiera się na trzech zasadach – fakultatywności zadośćuczynienia, jego powiązaniu z odpowiedzialnością deliktową i wreszcie ustalaniu zadośćuczynienia wyłącznie w wypadkach wyraźnie w ustawie przewidzianych. W tym ostatnim zakresie przepis odsyła do stanów faktycznych wskazanych w art. 444 k.c. Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice, depresje).

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na obiektywnych dowodach w postaci dokumentów powołanych wyżej oraz zeznań świadków, przesłuchaniu powoda, jak również na opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii, psychologii i psychiatrii.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód na skutek zderzenia z samochodem sprawcy w wypadku doznał obrażeń ciała polegających na urazie kręgosłupa i głowy. Fakt ten potwierdza zarówno dokumentacja lekarska znajdująca się w aktach sprawy, jak również opinia biegłych sądowych. Ze sporządzonych przez biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii opinii jednoznacznie wynika, że powód na skutek kolizji drogowej doznał obrażeń ciała polegających na urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego z niewielkim ograniczeniem ruchomości, bez objawów korzeniowych w badaniu przedmiotowym, stłuczeniu lewego stawu biodrowego, lewego uda i ręki prawej bez zaburzeń funkcji i urazie kręgosłupa okolicy lędźwiowej. W wyniku wypadku nie doszło do uszkodzenia obwodowego układu nerwowego. Wypadek komunikacyjny, w którym uczestniczył powód skutkuje do chwili obecnej bólami szyi, bólami karku, ograniczeniem ruchomości kręgosłupa szyjnego, problemami z pamięcią i zmianą trybu życia. Obrażenia, których doznał powód, stanowią łącznie 5% uszczerbku na zdrowiu, w tym 3% wg poz. 89a załącznika do Rozporządzenia (...) z dnia 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002, nr 234, poz. 1974), 2% wg poz. 94c załącznika, przy uwzględnieniu § 8 pkt 3 rozporządzenia.

Do złożonej przez biegłych z zakresu neurologii i ortopedii opinii zastrzeżenia wniósł powód kwestionując rzetelność i spójność sporządzonej opinii. Zdaniem powoda opinia nie znajdowała oparcia w materiale dowodowym i przeprowadzonym wywiadzie, wskazując, że bóle powoda nie mogą być umiarkowane skoro powód do dnia dzisiejszego musi zażywać środki przeciwbólowe, biegli nie odnieśli się do znacznego przybrania na wadze, do problemów z pamięcią i koncentracją oraz pominięcie w ocenie wstrząśnienia mózgu, które wystąpiło po wypadku oraz wystąpienie niedosłuchu. Ponadto wskazywał na ustalenie uszczerbku na zdrowiu w niższej wartości niż minimalne w nich wskazane.

W odpowiedzi na zgłoszone zarzuty biegli podtrzymali swoją opinię w zakresie ustalonego uszczerbku na zdrowiu powoda związanego z przebyłym urazem skrętnym odcinka szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa. W badaniu przedmiotowym stwierdzili niewielkie zaburzenia ruchomości kręgosłupa szyjnego, bez ograniczeń ruchomości w kręgosłupie lędźwiowym, nie stwierdzili natomiast zaburzeń odruchów oraz obecności objawów korzeniowych. Z tytułu przebytego wstrząśnienia mózgu, biegli ustalili dodatkowo uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 2% wg poz. 10a załącznika. Wskazali jednocześnie, że wstrząśnienie mózgu jest częstym następstwem urazu głowy i polega na krótkotrwałym zaburzeniu czynności mózgu bez znaczących zmian w jego strukturze. Podczas wstrząśnienia mózgu nie dochodzi do uszkodzeń układu nerwowego, a wszystkie objawy mijają samoistnie i nie pozostawiają śladu. Cechą charakterystyczną wstrząśnienia mózgu jest krótkotrwała utrata świadomości i zaburzeń pamięci przed i po wypadku, a objawami – ból głowy, nudności, wymioty, krótkotrwałe zaburzenia pracy serca i oddechu, zaburzenia równowagi, dezorientacja, rozdrażnienie, niewyraźna i nielogiczna mowa, opóźnione reakcje zarówno ruchowe jak i słowne. Odnośnie zaś występowania niedosłuchu biegli wskazali, iż wymagane jest wydanie opinii przez biegłego z zakresu laryngologii, stwierdzenie zaburzeń pamięci wymaga natomiast wykonanie specjalistycznych testów przez psychologów. Wskazali również, że ból jest subiektywnym odczuciem, dlatego jest nim wszystko co chory w ten sposób nazywa, bez względu na obiektywne objawy z nim związane.

Do w/w opinii uzupełniającej jak również opinii sporządzonych przez biegłego psychiatrę i psychologa, żadne ze stron nie wniosła zastrzeżeń.

W ocenie Sądu sporządzone przez biegłych opinie są rzetelne, spójne, jasne, rzeczowe, umotywowane w sposób czytelny i wyczerpujący, a przy tym udzielające stanowczej i jednoznacznej odpowiedzi na pytania Sądu, a wszystkie okoliczności niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione.

Zdaniem Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy jest spójny i obrazuje w pełni analizowany problem, stanowiąc podstawę do ustalenia stanu faktycznego sprawy i pozwala na przyjęcie, iż w wyniku zdarzenia opisanego w pozwie powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie 7%. Powyższe okoliczności, jak również istnienie związku przyczynowego pomiędzy skutkami a deliktem sprawcy wypadku, powodowało słuszność roszczenia powoda o zapłatę zadośćuczynienia.

Odnosząc się natomiast do określania wysokości zadośćuczynienia podkreślenia wymaga fakt, iż o wysokości zadośćuczynienia powinien w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy wyrażony stopniem cierpień fizycznych i psychicznych (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., sygn. akt I CK 131/03, OSNC 2005, z. 2, poz. 40 oraz uzasadnienie uchwały składu pełnej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r., sygn. akt III CZP 37/73, OSNCP 1974, z. 9, poz. 145). Ze względu na niewymierny charakter krzywdy, oceniając jej rozmiar należy wziąć pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, w tym czas trwania i stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową, postawę sprawcy i inne czynniki podobnej natury (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2002 r., sygn. akt II CKN 505/00, niepubl.).

Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa, z tym zastrzeżeniem, że nie powinna ona być symboliczna (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., sygn. akt I CK 7/05, LEX 153254, uzasadnienie wyroku Sadu Najwyższego z dnia 28 września 2001 r., sygn. akt II CKN 427/00, LEX 52766 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 24 czerwca 1965r., I Pr 203/65, OSPiKA 1966 nr 4, poz. 92).

Jak już wskazano wyżej powód na skutek kolizji drogowej doznał obrażeń ciała polegających na obrażeniach ciała polegających na urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego z niewielkim ograniczeniem ruchomości, bez objawów korzeniowych, stłuczeniu lewego stawu biodrowego, lewego uda i ręki prawej bez zaburzeń funkcji i urazie kręgosłupa okolicy lędźwiowej, które spowodowały u powoda trwałe uszczerbek na zdrowiu, w łącznej wysokości 7% Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2002, nr 234, poz. 1974). Wskazać dalej należy, iż Sąd orzekając w przedmiotowej sprawie, nie opierał się jedynie na ocenie stopnia uszczerbku na zdrowiu powoda, a okoliczność tą zastosował jedynie pomocniczo. Sąd za zasadne uznaje bowiem stanowisko, które wyrażono w orzecznictwie, a które przekonuje o tym, że mierzenie krzywdy wyłącznie stopniem uszczerbku na zdrowiu jest niedopuszczalnym uproszczeniem i nie znajduje odzwierciedlenia w brzmieniu art. 445 § 1 k.c., a zatem, zdaniem Sądu, posługiwanie się przy ocenie rozmiaru szkody jedynie tabelami procentowego uszczerbku na zdrowiu i stawkami za każdy procent trwałego uszczerbku dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia o zadośćuczynienie i jego wysokości znajduje jedynie orientacyjne zastosowanie i nie wyczerpuje oceny. Nie można bowiem taryfikować zadośćuczynienia za krzywdę według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu. Sąd orzekający jest zdania, że każdorazowo wielkość zadośćuczynienia winna być relatywizowana do sytuacji poszkodowanego, oczywiście z uwzględnieniem pozostałych okoliczności, o których wyżej już wspomniano, a które na wysokość zadośćuczynienia wywierają wpływ.

W związku z tym, że rozmiar krzywdy jest niemierzalny, jednoznaczne oszacowanie jej rozmiaru i określenie wysokości zadośćuczynienia pozostawione zostało ocenie Sądu. Prawo zawęza dowolność Sądu w tym zakresie jedynie poprzez istnienie obowiązku zasądzenia sumy odpowiedniej. Nie można jednak zapomnieć, że zasada miarkowania wysokości zadośćuczynienia oraz utrzymanie go w rozsądnych granicach ma jedynie charakter uzupełniający w świetle podstawowych kwestii, takich jak rozmiar szkody niemajątkowej, która w istocie ma charakter indywidualny i winna być badana i oceniana przez pryzmat konkretnej sprawy i konkretnych okoliczności faktycznych.

W okolicznościach rozstrzyganej sprawy należy mieć na względzie, iż oprócz stwierdzonego u powoda uszczerbku na zdrowiu na poziomie 7% trwałego uszczerbku na zdrowiu, w sprawie nie może być wątpliwości, że wskutek zaistniałej kolizji doznał on bólu i cierpienia nie tylko w związku z samym wypadkiem, ale również długim okresem leczenia i

rekonwalescencji. Ze sporządzonych przez biegłych opinii, jak również z przesłuchania samego powoda wynikało, że powód w dalszym ciągu odczuwa pewne ograniczenia w codziennym funkcjonowaniu z uwagi na utrzymujący się ból kręgosłupa i stopy. Dolegliwości te są tak uciążliwe, że nie pozwalają powodowi na podjęcie pracy w pełnym wymiarze czasu pracy i w sposób zasadniczy utrudniają mu codzienne prawidłowe funkcjonowanie. Sąd miał na uwadze, że odczuwane przez powoda dolegliwości, które pojawiły się po wypadku, spowodowały – opisane w stanie faktycznym – negatywne zmiany w życiu powoda, obniżające znacząco i trwale komfort jego codziennego życia. Sąd wziął także pod uwagę, że wypadek miał negatywny wpływ na wykonywane przez powoda obowiązki zawodowe. Należy podkreślić, iż powód w chwili wypadku znajdował się u progu rozpoczęcia kariery a zawodowej, a zatem wymaga się od niego pełnej sprawności, w szczególności intelektualnej. Z uwagi na problemy zdrowotne, powód nie mógł przystąpić do egzaminu zawodowego, którego zdanie pozwalałoby powodowi na rozpoczęcie samodzielnej praktyki zawodowej. Nie bez znaczenia jest także, iż przed wypadkiem powód był osobą zdrową i nie uskarżał się na bóle kręgosłupa, szyi czy głowy. Wcześniej nie musiał zażywać środków farmakologicznych. Był osobą sprawną fizycznie, aktywną. Po wypadku stał się mniej aktywny, zaczął odczuwać ograniczenia związane z utrzymującymi się dolegliwościami bólowymi, problemami z pamięcią i płynnością mowy, na skutek czego stał się mniej towarzyski, a bardziej wycofany. Zaczął unikać uprawiania sportu.

W ocenie Sądu, w świetle powyższego, łączna kwota zadośćuczynienia w wysokości 26.000,00 zł jest zatem kwotą odpowiednią i niewygórowaną w kontekście ustalonego u powoda uszczerbku na zdrowiu, doznanej przez powoda krzywdy, jak i obecnego poziomu życia społeczeństwa. Sąd w rozpoznawanej sprawie miał na uwadze, iż instytucja zadośćuczynienia spełnia funkcję przede wszystkim kompensacyjną. Z uwagi na to, na co wyraźnie wskazuje doktryna i orzecznictwo, zadośćuczynienie nie może stanowić wyłącznie wartości symbolicznej, ale winno stanowić odczuwalną wartość ekonomiczną niwelującą przynajmniej w części niekorzystne skutki zdarzenia, któremu uległ poszkodowany. W szczególności zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie, czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości oraz kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie (por. wyrok SN z dnia 13.12.2007 r., I CSK 384/07; wyrok SN z dnia 2.02.2008 r., III KK 349/07; wyrok SN z dnia 29.05.2008 r., II CSK 78/08).

Z tego też względu, mając na uwadze, że strona pozwana wypłaciła już powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 8.000,00 zł, zasądono od strony pozwanej na rzecz powoda dalszą kwotę 18.000,00 zł.

Jednocześnie brak było podstaw dla ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku z dnia 07.07.2011 r., jakie mogą ujawnić się w przyszłości. Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać przez sąd ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W ocenie Sądu, interesu prawnego nie ma ten, kto może poszukać ochrony prawnej w drodze powództwa o zasądzenie. Wskazać należy, iż z dniem 10 sierpnia 2007 r. zmianie uległa norma prawna dotycząca przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym na osobie, gdyż art. 442 k.c. został zastąpiony art. 442¹ k.c., który w § 3 stwierdzając, iż przedawnienie wskazanego roszczenia nie może się skończyć wcześniej niż z upływem trzech lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, wprowadza zasadę, że bieg 3 letniego terminu przedawnienia roszczenia z każdej szkody na osobie ujawnionej nawet po upływie terminów przedawnienia wskazanych w § 1 i 2 tego artykułu rozpoczyna się na nowo z dniem ujawnienia tej szkody. Powód, po ujawnieniu szkody po terminach przedawnienia wskazanych a art. 442¹ § 1 i 2 k.c., może zatem dochodzić roszczenia o naprawienie tej nowo ujawnionej szkody w drodze powództwa o zapłatę, co sprawia, że obecnie powód nie ma interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku, które mogą ujawnić się w przyszłości.

Orzeczenie w kwestii odsetek od zasądzonej kwoty Sąd oparł o treść przepisu art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez

poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Pismem z dnia 20.07.2011 r. powód zgłosił szkodę w (...) S.A. z siedzibą w W., odebrane dnia 21.07.2011 r. Pismo to wpłynęło do towarzystwa ubezpieczeniowego w dniu 21.07.2011 r., co wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 118) a zatem odsetki w myśl przytoczonych przepisów należą się powodowi po upływie 30 dni od dnia w którym towarzystwo ubezpieczeniowe bez wątpienia dowiedziało się o zgłoszeniu szkody, czyli od dnia 21.08.2011 r. Tym samym, skoro powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 26.08.2011 r., tj. od daty późniejszej, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, mając na uwadze treść przepisu art. 321 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd nie może wyrokować co do przedmiotu nie objętym żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł, jak w punkcie I i II sentencji orzeczenia.

O kosztach procesu w punkcie III orzeczenia, Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Sąd przyjął, że powód uległ tylko co do nieznacznej części swojego żądania, tj. w zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki zdarzenia i w tym zakresie powództwo oddalił.

Niezbędne koszty poniesione przez powoda do celowego dochodzenia swoich praw wyniosły 2.400 zł i taką też kwotę należało zasądzić od strony pozwanej na jego rzecz (pkt. III wyroku). Pozostałe poniesione koszty w sprawie wyniosły łącznie kwotę 4.237,83 zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 900 zł, wydatki związane z wynagrodzeniem biegłych w łącznej wysokości 3.337,83 zł, o których Sąd z uwagi na to, iż koszty te zostały pokryte tymczasowo ze środków Skarbu Państwa, a powód był zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych w całości, orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 100 k.p.c. (pkt. IV wyroku).